

מִן רֹאשׁ הַיְשִׁיבָה הַגָּדוֹל רַבִּי זְבוּלוֹן שׁוֹב שְׁלִיט"א

דברי חיזוק שנשא השבוע בפני מאות אברכים ובני תורה מהעיר מו"ע בהיכל כולל 'רצופות' שבראשותו:

בשיר השירים (א, ז - ח): "הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצהרים שלמה אהיה כעטיה על עדרי חבריך. אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים". מבאר התרגום יונתן וזה תורף דבריו: כשהגיעה שעתו של משה רבינו להפטר מן העולם, אמר לפני ד': יודע אני שכלל ישראל עתידין להיות בגלות בין האומות 'דקשין' גזירותהון כחומתא, וכשרבי שמשא דטיהרא בתקופת תמוז', גלות מרה וקשה בין האומות שגזירותיהם קשות כחומה, וכמו השרב של השמש בתקופת תמוז. ומה העצה לבני ישראל, שעל ידה יתקיימו בגלות?

אמר הקדוש ברוך הוא למשה: אם רוצה אומה זו לחיות ולהתקיים בגלות, שתלך באורחות הצדיקים, ותהיה מסדרת את תפילותיה כדבעי, ותחנך את בניה המשולים לגדיי עיזים ללכת לבית הכנסת ובית המדרש, ובההיא זכותא יהון מתפרנסין בגלותא, עד זמן דאשלח להון מלכא משיחא, ויהי מדבר יתהרן בניח על משכניהון, הוא בית מקדשא דיבני להון דוד ושלמה, רעיא דישראל". מה שמציל אותנו בגלות זה - התפילה, ושליחת הבנים לשקוד על דלתות ביתי, בית הכנסת ובית המדרש.

גם במדרש רבה אומרים חז"ל (סו, ב), שכל אומות העולם התכנסו אצל גדול נביאיהם וחכמיהם, בלעם, לטכס עצה כיצד יצליחו על כנסת ישראל, אמר להם: "לכו וחזרו על בתי כנסיות ועל בתי מדרשות שלהן, ואם מצאתם שם תינוקות מצפצפין בקולן - אין אתם יכולים להזדווג להם, שכך הבטיחן אביהן ואמר להם (תולדות כז, כב): 'הקול קול יעקב', בזמן שקולו של יעקב מצוי בבתי כנסיות, אין הידים ידי עשו', ואם לאו, היידים ידי עשו' - אתם יכולים להם".

כע"ז פירש רש"י את הפסוק: "אם לא תדעי לך - להיכן תלכי לרעות צאנך, 'צאי לך בעקבי הצאן' - הסתכלי בפסיעת דרך שהלכו הצאן והעקבים ניכרים, ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים" - בין משכנות שאר הרועים שאת אצלם, וזה הדוגמא, אם לא תדעי לך כנסיית ועדתי היפה בנשים בשאר אומות, איכה תרעי ותנצלי מיד המציקים לך להיות ביניהם ולא יאבדו בניך - התבונני בדרכי אבותיך הראשונים, שקבלו תורתך, ושמרו משמרתך ומצוותי, ולכי בדרכיהם, ואף בשכר זאת תרעי גדיותיך אצל שרי האומות".

יש לנו בגלות רק עצה אחת ויחידה - התפילה וההליכה לבתי כנסיות ובתי מדרשות להשמיע את הקול קול יעקב. התבונני בדרכי אבותיך הראשונים, שקבלו תורתך, ושמרו משמרתך ומצוותי, ולכי בדרכיהם".

עצה זו אינה רק בגלות אצל אומות העולם, לדאבוננו אנחנו נמצאים בגלות בין ישראל שמתנכלים לסגור את הישיבות הקדושות, לשנות את התלמודי תורה ובתי החינוך, הכל. וברגע שמתפשרים עמהם, ונותנים הסכמה לכך - מסכימים להשקיט את הקול יעקב, ה"י".

וכי יש שאלה על כך שבדיוק למחרת ביום חמישי בלילה התעוררה פתאום מלחמה נוראה? וכי יש איזה שאלה מהו פתאום העיתוי שהקב"ה הביא זאת עלינו? הלה 'לב מלכים ושרים ביד ד' על כל אשר יחפץ יטנו' (ע"פ משלי כא, א), אין זה ההחלטות שלהם כלל. אלא שאם גוזרים גזירות נוראות ונותנים יד לשנות את הישיבות - פוגעים בכל המהות של כלל ישראל. שלא נטעה לחשוב שכביכול זה קרה במקרה.

כבר דיברנו כמה פעמים על העניין הזה, שכל המהות וכל הקיום שלנו כאן הוא אך ורק מכח התורה שלומדים אנחנו וצאצאינו, כשאנחנו ובנינו יושבים ולומדים בתלמודי תורה, הישיבות והכוללים - זה מה שמציל אותנו, וזה הזכות קיום שלנו. התפקיד שלנו הוא צאי בעקבי הצאן ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים, כלשון התרגום יונתן - להתחזק בלימוד התורה והתפילה בבתי הכנסות ובתי המדרשות, להתחזק ולא להתעניין בדיוק מה והיכן קרו מקרים. לעזוב את הכל.

הרי אנחנו בשדה הקרב האמיתי. כל החיצים נשלחים ישירות מתוך היכל בית הכנסת ובית המדרש, ואם חלילה מישהו עוזב את הבתי כנסיות ובתי המדרשות, הרי שהוא עוזב את הנשק ואת הטנק בשיא המלחמה. ויחד עם זאת כמובן יש להתחזק באמונה ובטחון בד'.

